

ห้องอ่าน

ห้องอ่าน

ห้องอ่าน

Rule of Secret Love

กฎของคบแอบรัก

NAVY เขียน
ZOO ภาพ

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

www.facebook.com/everyyyy

NAVY มูน
ZOO ฆาต

Rule of Secret Love
กฎของคนเอนรัก

Rule of Secret Love กฎของคนแอบรัก

NAVY เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2153-8

ภาพปก ZOO

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย (ในเครือบริษัท แจมโต พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 249 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

ความสุขของคนเราไม่เท่ากัน อย่างเช่นคนคนหนึ่งแค่ได้กดแมวในวันที่เหนื่อยล้าก็เป็นความสุขมากแล้วสำหรับเขา เช่นเดียวกันกับความรักที่แค่ได้รักก็มีความสุข แม้ว่าอีกฝ่ายจะไม่เคยรับรู้เลยก็ตาม

หลายๆ คนน่าจะเคยมีประสบการณ์การแอบรัก แต่จุดที่แตกต่างกันไปคือการเลือกว่าจะเปิดเผยหรือจะยังคงเก็บมันไว้ในใจต่อไป คนที่สารภาพความรู้สึกออกไปแล้วอาจจะได้รับความสุขเมื่ออีกฝ่ายตอบรับ หรือกลายเป็นความทุกข์ในยามที่ไม่สมหวัง แต่ก็มีบางคนพอใจกับการปกปิดอีกฝ่ายไว้แลกกับความสุขเล็กๆ น้อยๆ ในระยะห่างที่เพียงพอ เพื่อที่จะประคับประคองให้ความรักนั้นยังคงสวยงามต่อไป

อย่างที่บอกว่าความสุขของคนเรานั้นไม่เท่ากัน ความสุขของ 'คิง' เองก็หยุดอยู่ที่การแอบรัก 'เขา' และคิดว่าจะไม่มันเปิดเผยมันออกไป ทว่าเขาคนนั้นกลับรับรู้และค่อยๆ ย่นระยะห่างระหว่างกันให้สั้นลง

ระยะห่างที่สั้นลงนี้...จะทำให้ความสุขของคนแอบรักเพิ่มมากขึ้นหรือเปล่านะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

คำนิยม

มอบแต่...ใครบางคนที่มีความรักที่แม้จะรู้ว่าไม่มีวันเป็นไปได้อีก
แต่ก็ยังหวังว่าสักวันความรู้สึกที่หาสาเหตุไม่ได้
จะได้ประกาศออกไปในที่สุด

และมอบแต่...ใครคนนั้นที่กลายเป็นกำลังใจและรอยยิ้มทั้งหมด
นับตั้งแต่ครั้งแรกที่เราเจอกัน

หากได้อ่านถึงบรรทัดนี้ ช่วยยิ้มและกล่าวคำว่าขอบคุณมากกว่าขอโทษ
ช่วยยิ้มยินดีมากกว่าร้องไห้ ช่วยมีความสุขมากกว่าความเจ็บปวด
และช่วยรับรู้ไว้ว่าไม่ว่าช่วงเวลาไหนจะสิ้นสุดลงที่ตรงไหน

ผมอยากให้คุณรู้ว่า

'นี่คือช่วงเวลาที่ดีที่สุดในชีวิตของผม'

กฎข้อที่ 1

อย่าให้เขารู้ตัว

เราไม่มีทางรู้ว่าความรักจะดำเนินไปทางไหน
จนกว่าจะถึงจุดจบ

บนโลกนี้สิ่งพิเศษกว่าห้องฟ้าที่สามารถเปลี่ยนสีได้หลากหลาย พิเศษกว่าปรากฏการณ์ธรรมชาติที่บางครั้งเกิดจากการที่สิ่งเล็กๆ รวมตัวกัน พิเศษยิ่งกว่าการกำเนิดของโลกใบนี้

ผมคิดว่ามันคือใครคนหนึ่ง

อ่า เขาอาจจะไม่ได้พิเศษสำหรับทุกคนหรอกครับ มองจากสายตาคนอื่นๆ เขาก็แค่ผู้ชายที่หน้าตาพอใช้ได้คนหนึ่ง เก่งหน่อยก็เรื่องมีน้ำใจ พิเศษกว่านั้น อีกนิตก็รอยยิ้มนั่นที่สดใสชะมัด! เขาคงไม่รู้ตัวหรอกว่าคนอื่นเขามีความสุข เวลาอมรอยยิ้มของเจ้าตัวนะ...

เราถึงไหนแล้วนะ ขอโทษครับ นอกเรื่องไปหน่อย

ที่บอกว่าเขาคือคนพิเศษนะหมายถึงเขาพิเศษกับคนอย่างผมเป็นพิเศษ นะครับ

เขาพิเศษตรงที่ไม่ว่าผมจะอยู่ในช่วงอารมณ์ที่แยแค่ไหน กำลังร้องไห้อยู่ หรือกำลังเครียดคร่ำครวญกับเกรดที่พากันร่วงเหมือนหุนตก แม้กระทั่ง กำลังโกรธใครบางคนจนนึกอยากจะแปลงร่างเป็นสัตว์ประหลาดฟังทุกอย่าง ให้ราบเป็นหน้ากลอง แค่เห็นเขาปรากฏตัวขึ้นมา แค่เห็นเขาขยับ ยิ้ม หัวเราะ

หรือแม้แต่แค่ขมวดคิ้ว ผมก็สามารถกลับมายิ้มได้ทันที

อะไรนะ มันพิเศษตรงไหนจ้ะ

ถึงมันจะเป็นอะไรที่ธรรมดาสุดๆ แต่เอาเข้าจริงความพิเศษมันอยู่ตรงที่
ความธรรมดา แต่กลับพิเศษสำหรับเรานี้แหละครับ

บางครั้งแค้ในความรู้สึกของเราเชื่อว่ามันพิเศษ...มันก็พิเศษแล้วละครับ

เหมือนกับผมในตอนนี่ที่รู้สึกว่าเขาคนนั้นคือคนพิเศษของผมเิง

มันเริ่มต้นจากตรงไหนจ้ะหรือครับ

อืม...น่าจะเป็นวันที่ท้องฟ้าสว่างและไม่ค่อยมีเมฆวันนั้นละมังครับ

มันเป็นช่วงสายของวันเสาร์ที่ร้อนสุดๆ แต่ผมกลับต้องเดินออกจากหอ
เพื่อมาหาอะไรกินก่อนที่จะเป็นลมตายในห้องพักของตัวเอง แดดข้างนอก
ร้อนเสียจนผมมองเห็นตัวเองลอยขึ้นมาจากถนนตามไอน้ำเลยทีเดียวนะ ถึงจะ
เป็นแบบนี้ก็ยังถือว่าผมดวงดีใช้ได้ที่ได้เดินมาถึงร้านอาหารตามสั่งได้โดยที่
ไม่ล้มลงไปนอนกองกับพื้นเล่นที่ไหนสักที่

ผมที่กำลังนั่งกินข้าวอย่างเอาเป็นเอาตายใช้เวลาที่กำลังเคี้ยวให้อาหาร
ขึ้นทีละที ลงท้องไปโดยไม่ติดคอตายไปเสียก่อนมองเหม่อออกไปด้านนอก
ของร้านเพ็งริมทาง ดูรถที่วิ่งกันรวดเร็วราวกับไม่กลัวว่าหากมีใครสักคน
จะข้ามถนนแล้วเกิดกะจังหวะก้าวข้ามผิดขึ้นมาอาจทำให้เกิดอุบัติเหตุ ก่อนจะ
สังเกตเห็นภาพหนึ่งที่ไม่เข้ากับการจราจรในวันนี้เอาเสียเลย

ภาพที่ผมเห็นตอนนี่คือคุณยายท่านหนึ่งยืนอยู่ริมถนนตรงบริเวณ
ทางม้าลาย ดูเหมือนว่าท่านกำลังจะข้ามถนนพอดี ทว่าก็ไม่สามารถข้ามได้
เนื่องจากบริเวณนี้ไม่มีสัญญาณไฟและเป็นที่มีรถเยอะมากในช่วงสายๆ
แบบนี้ ท่านจึงได้แต่ยืนรอแล้วรอเล่า รอว่าเมื่อรถบางตาแล้วท่านจึงค่อยข้าม
แต่รถสักเท่าไรก็ไม่มีการจอดชะลอรถให้คนข้ามเลยสักคัน

ผมรีบยัดข้าวที่เหลือทั้งหมดเข้าปาก รีบจ่ายเงิน และรีบวิ่งเพื่อที่จะ
ข้ามถนนไปรับคุณยายท่านนั้น แหม...ฟังดูเป็นคนดีใช้มั๊ยครับ ผมมันคน
ขี้ใจอ่อนนะครับ ถึงจะเห็นแก่ตัวมากกว่าก็เถอะ ทว่ามันน้ำใจกับคนแก่คนเฒ่า
สักนิดก็ไม่ได้ทำให้ผมเสียหายนะอะไรนี่นา

ผมวิ่งไปที่ทางม้าลายตรงข้ามกับคุณยาย กำลังจะยกมือขอทาง อยู่แล้วเหียว ไม่คิดว่าจะมีคนที่ใจตรงกันยกมือขอทางขึ้นมาเสียก่อน

มีผู้ชายคนหนึ่งยืนอยู่ข้างคุณยาย ประคองท่อนแขนและค่อยๆ พาท่าน เดินข้ามถนนมาที่ละก้าว กระทั่งมาถึงอีกฝั่งจึงทำให้ผมได้เห็นเขาชัดเจนขึ้น

"เมื่อไหร่เลยนะครับยาย แต่เดินอีกนิดนะอะ เตี่ยวก็ถึงบ้านแล้ว"

"ขอบคุณนะจ๊ะ"

"ครับ ยินดีครับใช้ครับผม"

เสียงพูดคุยกลัวเสียงหัวเราะพร้อมกับร่างคนแก่และชายหนุ่มหนึ่งคน ผ่านผมไปช้าๆ แต่ไม่รู้ทำไมในสายตาของผมมันช้ากว่านั้น ช้าเหมือนทุกอย่าง รอบตัวมันหยุดและมีเพียงคนคนนั้นเคลื่อนไหว ช้าจนผมเห็นรอยยิ้มนั้นชัดเจน และได้กลิ่นหอมๆ จากอีกฝ่ายด้วย

ทว่ามันก็มีสิ่งหนึ่งที่สวนทางกับภาพช้าๆ เหล่านั้น

มันเป็นหัวใจของผมที่เต้นรัวในอกเหมือนกำลังมีใครสักคนเล่นเพลงร็อก ช้าในนั้น

เลือดจากทุกส่วนในร่างกายสูบฉีดผ่านเส้นเลือดฝอย จนชีพจรของผมเต้นดังตุบๆ ชัดเจนในหู เสียงมันคล้ายเสียงเบสทุ้มๆ จากเครื่องลำโพงขยายเสียง ราคาแพง เพราะมันดังจนกลบทุกเสียงไปหมดเลย

แม้ว่าผู้ชายคนนั้นกับคุณยายจะหายลับไปจากสายตา ผมก็ยังรับรู้ถึงความรู้สึกในวินาทีนั้นได้เพียงแค่นี้ก็ถึงรอยยิ้มนั้นอีกครั้ง

แม้กระทั่งตอนนี้ที่วันเวลาได้พัดพาเอาช่วงเวลาที่น่าประทับใจนั้นใส่กล่องที่ชื่อว่าความทรงจำไปแล้ว แต่ผมก็ยังจำได้เสมอ จำได้ถึงการเปลี่ยนแปลงของตัวเองที่เกิดจากผู้อื่น

และจากนั้นมันคงจะเปลี่ยนแปลงต่อไปเรื่อยๆ เมื่อเราได้พบกันอีก

การพบกันที่ไม่ได้จำกัดว่าจะต้องเป็นตอนนี้หรือพรุ่งนี้ บางทีอาจจะ เป็นมะรืนนี้หรือปีหน้า แต่ผมเชื่อว่าสักวันความคิดถึงที่มีพลังศรัทธามากมาย อยู่ในนั้นจะนำพาผมไปพบเขาได้อีกครั้ง

อาจจะไม่ได้พัดพาผมให้เดินเข้าไปในชีวิตของเขา มันอาจจะจะมีแรง

นำให้ผมทำได้แค่อยู่รอบตัวเขาเหมือนสายลมสักสายที่เขาอาจจะรู้สึกถึงการมีอยู่ แต่สักวันก็จะเลือนหายไปคล้ายกับไม่เคยมีอยู่ ทว่าแค่นั้นก็มากพอแล้ว

เพราะมันคือการแอบรัก รักแบบที่มีความปรารถนาเดียวต่อผู้ที่ถูกมอบความรักให้คนนั้น

ความปรารถนาดี...ที่จะมอบให้เสมอ

ให้จนกว่าจะรับรู้

หรืออาจจะให้...จนกว่าจะไม่มีให้อีกต่อไป

อืม แยะละสิ

มันออกจะเศร้า แต่ทำไมผมถึงได้ยิ้มอย่างมีความสุขแบบนี้กันหว่า

คงเป็นเพราะวันนี้เราได้เจอกันแล้วละมัง

คุณคนที่อยู่ท่ามกลางเพื่อนมากมายและกำลังหัวเราะกันเกี่ยวกับหนังตลกที่พวกคุณเพิ่งไปดูมา คุณที่แต่งตัวเสีอนิสิตไม่เรียบร้อยเหมือนคนอื่นแต่กลับดูดีกว่าคนอื่น ๆ คุณที่ยิ้มสวยสุดๆ คนนั้น ถึงผมจะไม่กล้ามากพอที่จะไปปรากฏตัวต่อหน้าคุณ แต่ยังไงก็ยินดีที่ได้ (กลับมา) เจอนะครับ

บ้าจริง

"ยิ้มอะไรอยู่คนเดียววะ"

ผมหยุดยิ้มไม่ได้เลย

ตอนนี้ผมกำลังเรียนอยู่ชั้นปีที่สองในมหา'ลัยแห่งหนึ่งที่ไม่ได้มีชื่อเสียงโดดเด่นมากมาย กำลังนั่งหาข้อมูลสำหรับทำรายงานที่จะต้องส่งภายในอาทิตย์หน้าในห้องสมุดกับเพื่อนที่คบกันมาตั้งแต่เปิดเทอมปีหนึ่ง เป็นรายงานที่ยากพอสมควรครับ ตอนที่ได้ฟังหัวข้อครั้งแรกทำเอาเครียดเลย แต่พอนั่งหาข้อมูลแล้วได้เจอกับคนคนนั้น ผมก็รู้สึกได้ว่ารายงานมหายากเียบางที่ผมอาจจะทำออกมาได้ดีก็ได้เสียอย่างนั้น

อานุภาพความรักนี้ทำให้คนเพื่อเจอได้เหมือนคนที่ยิ้มจริงๆ นะครับเนี่ย ผมกลับไปสนใจเพื่อนที่ถามคำถามมาคนนั้นด้วยการส่ายหน้าแล้วก้มหน้าก้มตาเปิดหนังสือสลับกับหาข้อมูลอื่นๆ เพิ่มจากอินเทอร์เน็ต มีบางครั้ง

ที่สายตาไม่รักดีแอบเผลอเหลมมองกลุ่มเพื่อนที่มีคนคนนั้นอยู่ด้วยเป็นระยะ แต่เหมือนบางที่จะมองนานไปหน่อยจนลืมนึกว่าตัวเองมาที่หอสมุดเพื่อที่จะทำงาน ไม่ใช่มาส่องคน ดีแล้วละที่เพื่อนทักขึ้นมา ผมจะได้ตั้งใจทำงานให้มันเสร็จๆ ไปเสียที

พูดมาตั้งนานผมยังไม่ได้นำนางตัวเองเลย ต้องขอโทษจริงๆ ครับ

เอาแบบง่ายๆ ผมชื่อคิงครับ มีน้องชายหนึ่งคนชื่อแจ๊ค เสียตายไม่มีน้องสาวอีกคน พ่อกับแม่จะได้ตั้งชื่อว่าเหม่ม...เอ๋อ ชื่อมันคล้องจองสมกับเป็นพี่น้องตรงไหนวะเนี่ย อย่าถามว่าทำไมตั้งชื่อแบบนี้ ผมก็ไม่รู้เหมือนกันครับ ผมก็ไม่เคยถามพ่อกับแม่ซะด้วยสิ สงสัยเพราะพวกเขาพบรักผ่านวงไฟมั้งครับ

ผมไม่มีเรื่องถนัดเป็นพิเศษ ไม่มีอะไรที่ชอบหรือเกลียดเป็นพิเศษเหมือนกัน แต่มีคนพิเศษ แอ่

พิเศษแบบที่พิเศษอยู่ข้างเดียวอะครับ เขาไม่รู้เรื่อง 5555555

คนพิเศษของผมชื่ออะไร้งั้นหรือครับ ไม่อยากบอกเลยอ่า กลัวคนจะมาชอบเหมือนกัน...แต่ถือเป็นกรณีพิเศษแล้วกัน คุณคนพิเศษของผมชื่อเพจครับ เรียนอยู่คณะเดียวกัน มหา'ลัยเดียวกัน หอเดียวกัน และห้องอยู่ชั้นเดียวกันกับผมด้วยแหละ

ผมว่าต้องมีคนมองผมว่าเป็นโรคจิตแหงเลย ไม่ใช่ซะครับ! เปล่าโรคจิตขนาดที่จะตามติดชีวิตเขาตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงขนาดนั้น มันเป็นเรื่องบังเอิญจริงๆ นะ!

เรื่องมหา'ลัย บังเอิญมาเจอกันและรู้ว่าเขาเรียนที่นี่ก็ตอนรับน้องครับ ตอนนั้นเขาเป็นรุ่นพี่ปีสามที่มากอยยื่นคัมภีร์รับน้องของพวกเขาที่ปีสองไม่ให้มันรุนแรงหรือมีอะไรที่ผิดกฎ ผมได้แต่มองเขาที่ยืนตีหน้าเคร่งขรึมอยู่ตรงหน้าเหมือนคนโง่ ส่วนเมื่ออึกข้างก็จิกตันท่าตัวเองเพื่อพิสูจน์ว่าภาพที่เห็นตรงหน้าไม่ใช่ความฝัน!

ไม่นึกไม่ฝันเลยว่าคณะที่ชอบโคตรๆ จะนำพาให้ผมได้มาเจอกับคนที่ทั้งชอบโคตรๆ และคิดถึงโคตรๆ คนนี้!

ต่อมาเรื่องหอและห้องพักนั้นก็บังเอิญครับ หอนั้นเป็นหอที่ใกล้ที่สุดแล้ว ถ้าดูจากระยะทางที่เดินไปมหา'ลัยได้ในเวลาสั้นๆ โชคดีสำหรับผมมากที่ดันมาจองตอนที่มีคนหนึ่งออกไปพอดี จึงได้มาอยู่ในหอนี้พร้อมกับในวันที่เขาย้ายออก และได้เจอกับเขาคนนั้นตอนกำลังจะออกไปข้างนอกพอดี ยังจำได้ดีถึงวันนั้นเลยครับ ผมในชุดนิสิตที่เพิ่งกลับมาจากกิจกรรมในมหา'ลัย ห้อยป้ายชื่อเด่นหราเลย และมีสัญลักษณ์ของคณะบนป้ายชื่อ ทำให้พี่เพจที่กำลังจะก้าวออกไปข้างนอกชะงักและเดินเข้ามาหาผมเสียก่อน

หัวใจของผมตอนนั้นเต้นเร็วมาก รัวเหมือนตอนตัวเองตีกลองเพลง Burnout Syndromes ที่ประกอบอะนิเมะเรื่องโปรดอย่าง Haikyuu!! ยิ่งระยะห่างของพวกเราลดลงมากเท่าไร หัวใจผมก็ยิ่งสูบฉีดเลือดมากขึ้นมากขึ้น จนอดนึกกลัวไม่ได้ว่าผมอาจจะเป็นลมไปเลยก็ได้ พี่เขาส่งยิ้มมาให้และพูดคำว่าหัวใจที่ได้เจอน้องในคณะมาอยู่หอเดียวกัน เพราะทั้งหอตอนก่อนหน้าที่ผมจะเข้ามาอยู่นั้นมีพี่เขาคนเดียวที่เรียนคณะต่างจากคนอื่นในหอ เขายังพูดเรื่องอื่นอีกนิดหน่อยเกี่ยวกับการใช้ชีวิตในหอพัก พวกข้อห้ามอะไรเทือกๆ นั้น แต่อยากขอโทษมากจริงๆ ที่ผมดันไม่มีสติมากพอจะจำได้ทั้งหมดที่จำได้แม่นสุดเห็นจะเป็นรอยยิ้มของพี่เพจในตอนนั้นและมือที่เอื้อมมาตบบ่าก่อนจะจากไปของเขา

'ไว้เจอกันตอนรับน้องมหา'ลัยนะ'

หัวใจจะวายยย!

หลังจากนั้นก็ต้องยอมรับแล้วละครับว่าโรคจิตจริงๆ คือหอพักของผมเนี่ยมันจะมีสองฝั่งครับ ฝั่งที่หันหน้าไปทางตะวันออกกับตะวันตก ผมกับพี่เขาอยู่ฝั่งตะวันออก และมันพิเศษกว่าอีกฝั่งตรงที่มีระเบียบเล็กๆ ซึ่งไม่ถูกบังคับที่สูงๆ สามารถรับแดดยามเช้าได้ดีเลยทีเดียว เพราะแบบนั้นเลยทำให้ผมได้รู้นิสัยของพี่เขาอีกอย่าง คือพี่เขาตื่นเช้ามากและชอบออกมาตีหมากแพที่ริมระเบียบก่อนจะเข้ามาหา'ลัย ไม่ว่าจะวันนั้นจะร้อน จะหนาว หรือฝนเพิ่งหยุดตกก็จะเห็นพี่เขาออกมายืนประจำ ภาพที่คุ้นเคยคงเป็นพี่เพจในชุดเสื้อยืดสีดำกับกางเกงบ็อกเซอร์สีเทา แก้วกาแฟสีแดงลายจุดกับหัวยุ่งๆ เหมือนผ่าน

สมรภูมิมิรบมาทั้งคืน พิงระเบียบงไ่องๆ มองแดดยามเช้าไปจิบเครื่องดื่มไป มันเป็นเรื่องที่ทำให้หน้าตื่นขึ้นมาในตอนเช้ามากเลยที่เดียว เลยทำให้เด็กที่ชอบตื่นสายอย่างผมพลอยมีนิสัยที่ดีตามเขาไปด้วย กลายเป็นว่าตอนนี้ไม่ว่าจะเปิดเทอมหรือวันหยุด ถ้าไม่ได้ตื่นเช้าเวลาเดิม ต่อให้อยากนอนต่อผมก็นอนไม่ลงอยู่ดี...

พี่เพงไม่ค่อยกินข้าวเช้า หรือถ้ากินก็กินพวกแซนวิชง่ายๆ ที่ขายตรงก่อนทางข้ามมหา'ลัย แกจะแวะซื้อประจำเพราะคนขายเป็นคุณป้าที่ดูไม่ค่อยสบายคนหนึ่ง แกทำอ่อยนะ ผมลองไปซื้อตามมาแล้ว (ทำไมฟังจะดูน่ากลัวชิบเป๋ง) เหมือนว่าแกจะมีลูกชายที่ป่วยคนหนึ่งมั้งเลยต้องมาขายเพราะโรคที่ลูกชายเป็นมันเรื้อรังเลยต้องเปิดขายมาตลอดหลายปี แกบอกว่าไม่รู้เหมือนกันว่าพี่เพงเริ่มมาซื้อตั้งแต่เมื่อไหร่ แต่หลายปีแล้วที่ป้าเห็นพี่เพงมาหักทายทุกเช้าก่อนข้ามมหา'ลัย

แถมแกยังเล่าให้ฟังอีกว่าบางที่ตอนหลังวันปีใหม่พี่เพงก็จะมีของขวัญมาให้ทั้งป้าทั้งลูกชายด้วย คนดีสุด!

ถามไปถามมาตอนนี้ผมเลยสนิทกับป้าไปอีกคนแล้วครับ และแน่นอนว่าผมขอรับรองไม่ให้ป้าบอกเรื่องเกี่ยวกับผมให้พี่เขาฟังโดยเด็ดขาด! ไม่งั้นผมตายแน่ ความแตกซัวร์

พี่เพงไม่มีรถหรือมอเตอร์ไซค์ แกอาศัยการขนส่งมวลชนอย่างเดียว เวลาไปไหนมาไหน ไม่ก็ติดรถเพื่อนฯ ไปเอา เคยได้ยินแว่วๆ ตอนพี่เขาบ่นกับเพื่อนว่าทุกวันนี้รถติดจะแย่ ชี้ก็เลยมีรถไปให้รถมันติดเพิ่มอีกคัน (แต่เหมือนเพื่อนพี่เขาจะแจอีกอย่าง ประมาณว่าพี่เพงฉลองรถใหม่ด้วยการชนกระถางในบ้าน เลยโดนห้ามขับแทน ฮา) อืม...แต่จากที่ผมสังเกตมาผมว่าพี่เขาคงแค่ชี้ก็เจ็บมากกว่า พี่เพงมีนิสัยอย่างหนึ่งคือตื่นอะไรก็ตามที่เป็นพาหนะ (ยกเว้นพวกมอเตอร์ไซค์หรือจักรยานนะ) แกจะหลับ! หลับเหมือนตายอะ คนปลุกก็ไม่ขยับ หลับแล้วหลับเลย จนกว่าจะถึงปลายทางถึงจะตื่นขึ้นมาเอง

จะถามละสิว่าทำไม่รู้ ไซ้! ถึงจะชี้ป๊อดและเป็นแค่คนแอบรัก แต่

อย่างน้อยๆ ก็เคยมีวาสนาสั้นๆ ในการได้นั่งข้างพี่เพงนะครับ! ตอนนั้นมีรับน้องนอกสถานที่ครับ แล้วเกิดมีการแอบสลับที่กะทันหัน เพื่อนที่นั่งข้างผมไปนั่งข้างรุ่นพี่คนอื่นแทนมันเลยว่าง พี่เพงที่ไม่มีที่นั่งเลยมานั่งหลังอยู่ข้างๆ ผมนี่แหละ เพราะครั้งนั้นผมเลยได้รูปตอนที่พี่เขาหลับมาหลายรูปเลย กดชัดเตอร์วูวๆ ไม่กลัวเมมกล้องจะเต็ม เพราะผมมีเมมกล้องเอาไว้ตามถ่ายรูปพี่เขาอยู่แล้ว ฮ่าๆ

จนทุกวันนี้มันผ่านมาจะหนึ่งปีแล้ว รูปด้านข้างของพี่เพงในยามหลับก็ยังเป็นรูปพื้นหลังของผมมาตลอด ไม่เคยเปลี่ยนเลย

เออละ ผมซักจะแสดงด้านโรคจิตมากเกินไปแล้ว พวกคุณอย่าเพิ่งกลัวผมเลยนะ นานๆ ที่จะมีคนมานั่งฟังผมเพื่อถึงพี่เขานี่นา! คนแอบรักมันเศร้าตรงที่เราพูดกับใครไม่ได้เลยนี่แหละว่าเราชอบใคร

อะโระนะ ทำไม่ถึงไม่ยอมสารภาพงั้นหรอว โนววว คุณคิดว่ามันมีสักทีเปอร์เซ็นต์กันที่คนแอบรักหน้าตาธรรมดาแบบผมเนี่ยจะสมหวัง แถมอีกฝ่ายเป็นผู้ชายด้วย ถึงเดี๋ยวนี้ความรักแบบเพศที่สามในสังคมจะมีมากมายเหมือนดอกเห็ด แต่ใช้ว่าจะสามารถยอมรับคำบอกรักจากคนเพศเดียวกันได้ทุกคนสักหน่อย

ผมยังไม่อยากถูกเกลียดหรือถูกมองด้วยสายตาแปลกๆ จากเขา

โอเค ทำอย่างกับว่าตอนนี้เขามองผม เขาไม่เห็นผมอยู่ในสายตาจริงๆ แต่นั่นก็มีความสุขดีออก ดีกว่าถูกเกลียดคนะ

ผมยอมให้เขาไม่รับรู้ความรู้สึกของผมไปตลอดชีวิตยังจะดีกว่าให้เขารู้ว่าผมชอบแล้วทำตัวเย็นชาหรือเกลียดใส่อะ

หรือหากผมจะบอกเขา ก็คงเป็นวันที่ผมแน่ใจแล้วว่าเราคงไม่มีวันได้เจอกันอีก อาจจะเป็นวันที่พี่เขาเรียนจบหรือผมต้องย้ายไปไหนที่ไกล จนการกลับมาหาเขาเป็นเรื่องยาก วันนั้นผมอาจจะพิจารณาเรื่องนี้ใหม่ก็ได้ แต่ตอนนี้ผมยังได้อยู่กับพี่เขาอีกตั้งหนึ่งปีแะนะ! ดังนั้นไม่พูดออกไปหรอก

บางคำพูดเราก็ไม่จำเป็นต้องพูดออกไปเสมอ แม้ผมเคยพูดเอาไว้ และวันนี้มันก็ได้ใช้...ไปกับความรู้สึกนี้

ความรู้สึกของคนแอบรักที่ไม่มีวันส่งไปถึงนี้แหละ

แต่เราเลือกได้ที่จะให้ความรักของเราดำเนินไปแบบไหน

และผมเลือกให้มันเป็นความสุข

แม้ว่ามันจะเป็นความสุขและความรักที่เกิดขึ้นกับผมเพียงฝ่ายเดียวก็ตาม

วันนี้เป็นอีกวันที่มีการเรียกประชุมปีสองและปีสูงๆ เกี่ยวกับเรื่อง การรับน้องนอกสถานที่ที่วนกลับมาอีกครั้ง น้องปีหนึ่งที่ผ่านการรับน้องไป ในปีที่แล้วขึ้นมาเป็นรุ่นพี่ เช่นเดียวกับที่ปีอื่นๆ ขยับย้ายตัวเองเป็นรุ่นพี่ที่สูงขึ้น แม้จะมีหลายอย่างที่เปลี่ยน แต่เรื่องการรับน้องรวมไปถึงกิจกรรมต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นก็ยังคงยึดธรรมเนียมเดิมๆ เหมือนเช่นที่ผ่านมา

คืนเปิดประตูห้องที่ร่างคนก่อนจะเสือกมูมที่เสียบสงบเพื่อนั่งรอการประชุมที่กำลังจะมาถึง ปกติในการประชุมเขามักจะเป็นผู้ตามหรือคนที่คอย คล้อยตามเพื่อนๆ เขาไม่มีความคิดที่จะอยากออกความคิดเห็นเรื่องอะไร เป็นพิเศษ ชอบที่จะได้รับคำสั่งและทำตามไปมากกว่า อ่า...แต่แน่นอนว่า คำสั่งนั้นจะต้องได้รับการยอมรับจากตัวเองก่อนล่ะนะถึงจะยอมทำแต่โดยดี

เขาเลือกที่นั่งใกล้กับหน้าต่าง เอาไว้เผื่อตอนที่ฟังเรื่องที่ประชุมแล้ว เบื่อๆ จะได้มองออกไปนอกหน้าต่าง ชมนกชมไม้แก่เบื่อไปเรื่อย แถมตรงนี้ก็กลมโกรตดีด้วย ถ้าได้นอนกลางวันตรงนี้จะดีแค่ไหนนะ...

ดูท่าคงจะมีคนคิดเหมือนกันกับเขาเช่นกัน

"..."

ภาพที่เห็นคือผู้ชายตัวสูงที่นั่งอยู่ใกล้ๆ กับที่ที่เขายืนอยู่ หนึ่งด้วยอาการ หลับสนิท คล้ายไม่สนใจความเป็นไปของโลก ไม่สนแม้กระทั่งตัวเองจะถูก ลมพัดเอาไปไม้หรือหุชะปลิวมาสูมที่ตัวเลยแม้แต่น้อย คนคนนั้นคือ...

พี่เพจ!!!

คิงยืนอึ้งมองรุ่นพี่ที่ตัวเองแอบชอบนั่งหลังห้องฟังผ่นั่งนอนหลับอยู่ริมหน้าต่าง ทำให้ตอนที่เขาเข้ามาไม่เห็นอีกฝ่าย ลมเย็นๆ ที่พัดเข้ามา

ในห้องตัดกับแดดตอนบ่ายซึ่งอาบไล่ใบหน้าของคนที่ยังอยู่ในห้วงนิทรา อย่างอ่อนโยนทำเอาคนที่มองอยู่เผลอมองเคลิ้มจนใจลอย

เขาทิ้งตัวลงนั่งยองๆ ตรงหน้าพีเพจ มองใบหน้าที่หลับสนิทนั้น ก่อนจะสังเกตเห็นใบไม้ที่ปลิวมาติดตามเส้นผมของอีกฝ่าย ซึ่งไม่ได้ติดแบบธรรมดาเสียด้วย ใบเล็กๆ ของต้นนนทรีที่กำลังหลุดร่วงจากต้นปลิวมาติดตามกลุ่มผมสีน้ำตาลเข้มของพีเพจ เขาจึงพยายามอย่างเบามือที่สุดในการใช้นิ้วของตัวเองเขี่ยเอาใบไม้เหล่านั้นให้ออกจากเส้นผม เกือบจะเสร็จอยู่แล้วเสีย ถ้าไม่มีเสียงเปิดประตูห้องและเสียงพูดคุยของกลุ่มเพื่อนร่วมชั้นปีของเขาดังขึ้นเสียก่อน

"อ้าวคิง มาเร็วจัง"

"..." เขาตอบกลับแต่รอยยิ้มแหงๆ พยายามบังคนที่หลับอยู่สุดชีวิตก่อนจะทำเนียนเลื่อนเก้าอี้ของตัวเองไปนั่งข้างหน้าต่างเช่นที่เคยเป็น ทำราวกับเมื่อที่เขาไม่ได้สังเกตเห็นคนที่หลับอยู่เลยแม้แต่น้อย

วันที่ที่คนร่วมประชุมทยอยมาจนครบ การประชุมก็เริ่มต้นขึ้น เขาแทบไม่ได้สนใจเสียงทู่เมียงของเพื่อนและรุ่นพี่ในหัวข้อการประชุมครั้งนี้ นั่นเพราะว่าแดดยามบ่ายไม่ได้ถูกเมฆก้อนใหญ่บังอีกแล้ว มันจึงสาดลงมาทางหน้าต่าง แน่นอนว่ามันโดนเขา...และใครอีกคนที่แอบมานอนหลับอยู่ด้วย

คิงหันกลับไปมองคนที่หลับอยู่ สังเกตเห็นว่าหัวคิ้วของพีเพจขมวดเนื่องจากโดนแสงแดดรบกวนการนอนกลางวัน เขาจึงคิดหาวิธีที่จะบังแดด ลองเอามือบังก็แล้วก็ยังไม่ได้ ลองเลื่อนเก้าอี้มาช่วยบังก็บังได้แค่ตัวของพีเพจ สุดท้ายเขาจึงฉวยโอกาสที่ทุกคนให้ความสนใจประธานชั้นปีของเขาที่พูดเกี่ยวกับกำหนดการเวลาของการรับน้องนอกสถานที่ลูกชั้นปีในยูริมนหน้าต่าง ซึ่งมันทำให้เขาผลอยิ้มออกมาได้ในที่สุด เพราะเมื่อเขาใช้ตัวเองต่างมานบังแสงแดดให้พีเพจได้สำเร็จ คนที่นั่งหลับอยู่ก็เหมือนจะนอนได้สบายขึ้น ก่อนยิ้มนั้นจะแข่งค้ำกับสายตาดหลายสิบคู่ที่มองมา

"น้องคิงมีเรื่องจะเสนอหะหรือครับ ยืนทำไมเอ่ย"

"อ่า...เมื่อยเฉยๆ ครับ ไม่มีอะไร"

จะบอกว่าเย็นบังแดดให้รุ่นพี่สีน้ำตาลก็กระไรอยู่เนอะ

เมื่อได้ฟังเหตุผลที่ดูก็รู้ว่าแถสุดๆ ทุกคนก็เลิกให้ความสนใจในตัวเขา แล้วหันกลับไปประชุมต่อ จนเวลาผ่านไปชั่วโมงกว่าและผลการประชุมจบลง อย่างเป็นทางการที่น่าพอใจนั่นละ ทุกคนถึงได้ค่อยๆ แยกย้ายไปที่ละคนสองคน เขาเองก็ต้องไปเช่นกันเพราะยังมีเรียนตอนบ่ายอีกคาบ...กระนั้นก่อนที่จะออกไปจากห้องก็อดมองคนที่ยังคงหลับไม่รู้เรื่องคนนั้นไม่ได้

จะสะกดดีมี๊ยว่าเลิกประชุมแล้ว

หรือจะปล่อยให้เขานอนต่อไปดีกว่า?

"คิง ไม่ไปเรียนเหวอ"

"อืม จะไปเดี๋ยวนี้ละ"

อย่าดีกว่า

เขา...อย่าพูดคุยหรือทำอะไรที่มันมากกว่านี้จะดีกว่า

ว่าแล้วมือที่ยื่นหมายจะวางบนบ่าเพื่อปลุกคนที่หลับอยู่ก็ชะงักค้างกลางอากาศ ก่อนจะดึงกลับมาข้างตัวเอง คิงยิ้มพร้อมกับก้าวถอยหลัง แล้วเดินหายไปจากห้องเล็กๆ นั้น

โดยที่ไม่ได้รู้เลยว่าคนที่คิดว่าหลับอยู่นั้น...รู้ตัวอยู่ตลอดเวลา

"ไอ้เพจ จะนอนหรือซอมตายวะ ลูกเว้ย!!"

"ไม่ต้องปลุกมันก็ได้ มันรู้ตัวตลอดนั่นล่ะน่า"

"คนบ้าอะไรนอนแล้วจะรู้ตัวได้"

"ไอ้เพจนี่ไง ถ้าไม่ใช่หลับบนรถหรือพวกอะไรที่มันเคลื่อนที่ได้ ไอ้สี่ไม่มีทางหลับสนิทหรอก"

คนที่ถูกเพื่อนนิทาค่อยๆ เปิดเปลือกตาขึ้นมามองเพื่อนสนิทสองคนที่รออยู่หน้าห้อง ร่างสูงลุกขึ้นปิดประตูไปไม่ที่ปลิวมาเกาะตามตัวออก ฉวยกระเป๋าที่วางทิ้งเอาไว้แล้วเดินตามมาสวมทบเฉียบๆ ก่อนจะแจกฝ่ามือให้เพื่อนคนละที โทษฐานที่นิทาคคนหลับ แม้จะหลับไม่สนิทก็เถอะ

ช่วยไม่ได้นี่ว่า ใครให้เขาเป็นคนควมรู้สึกไวกัน หลับก็จริง แต่ถ้า

มีอะไรขยับไหวอยู่ใกล้ๆ ก็รู้สึกตัวตื่นทั้งนั้นล่ะ

เพราะแบบนี้

ภาพของเด็กปีศาจที่เขาคุ้นหน้าคนนั้นบิดไปมั่วออกจากเส้นผม หรือแม้กระทั่งการยื่นตากแดดแทนมาให้เขาอย่างซื่อๆ นั้น เขาเห็นและจำได้ทั้งหมดนั้นล่ะ

'คงไม่ไปเรียนหรอก'

ชื่อนี้คุ้นๆ หูแะ...

"อืมอะไรของมึงวะไอ้เพจ ขนลุก!"

"เสือก"

"ไอ้เชียนี่ ถ้ามดีๆ นะเว้ย"

อืม...บางที่เขาคงต้องใช้บริการน้องในสายตัวเองถามถึงอะไรสักหน่อยละ

กฎข้อที่ 2

อย่ามีพิธี

ยากกว่าการที่ผมต้องแก้สมการคณิตศาสตร์ยากๆ
ยากกว่าการที่ต้องแยกสารสองอย่างด้วยกรวยบุษเชนอร์
คือการบังคับตัวเองไม่ให้มองตามคุณเหมือนคนโง่ๆ

พี่เพงมีสถานที่พิเศษที่ไม่ว่าจะแวะไปเมื่อไหร่ก็จะต้องพบพี่เขาอยู่
ที่นั่นคือหอสมุดของมหาวิทยาลัย

ผมเพิ่งมารู้ว่าเขาชอบอ่านหนังสือมากๆ ก็ตอนเข้ามาหา'ลัยนี่แหละครับ
แถมยังเป็นการรู้โดยบังเอิญอีกเสียด้วย เพราะการหาหนังสืออ่านเพิ่มเติม
ครั้งนั้นทำให้ผมได้เจอกับพี่เพงที่หาด้วยยากเหลือเกินคนนั้นที่มุมหนึ่งของหอสมุด
ยังจำได้ดีถึงตอนที่ตัวเองดึงหนังสือออกจากชั้นหนังสือแล้วมันถูกแทนที่
ด้วยใบหน้าของใครบางคนที่กำลังอ่านหนังสือในมืออย่างตั้งอกตั้งใจ มองแค่
แวบเดียวผมก็จำได้แล้วว่าเจ้าของใบหน้านั้นเป็นใคร เพราะแบบนั้นวินาทีแรกที่
เห็นผมถึงได้พลิกตัวหลบอย่างไม่คิดชีวิต ก่อนจะเห็นว่าใครคนที่ผมหลบหน้านั้น
ไม่ได้สนใจผมเลยแม้แต่หน่อย ผมจึงทำใจกล้าเดินกลับมาที่เดิม

แอบยื่นมองเสียวใบหน้าของพี่เพงที่เผลอพ้นชั้นหนังสืออยู่จนพี่เขา
เดินจากไป

มันเหมือนเป็นช่วงเวลาสั้นๆ ในความรู้สึกของผม แต่กว่าจะรู้ว่ามัน
เกือบครึ่งชั่วโมงก็ตอนที่ผมก้าวขาออกจากที่เดิมแล้วรู้สึกวามันปวดเมื่อย

แปลกๆ นั่นล่ะ

หลังจากนั้นผมก็มาหอสมุดบ่อยขึ้น บ่อยขึ้น จนสนิทกับอาจารย์ประจำหอสมุด สนิทกับป้าแม่บ้านในแต่ละชั้น โดนเพื่อนแซวบ่อยครั้งว่าเป็นหนอนหนังสือหรือไอ้เนิร์ดเป็นประจำ โดยที่พวกเขาไม่รู้เลยว่าการมาอ่านหนังสือหาความรู้อะไรนั้นไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไรกับผมเท่าการที่ได้เจอพี่เพจเพียงไม่กี่ตัว

บางครั้งเราเดินสวนกันที่บ้านโดระหว่างเปลี่ยนชั้น บางครั้งเราเดินผ่านชั้นหนังสือที่พี่เขาหา และบางครั้งเราก็ตัดอยู่ในลิฟต์ด้วยกัน แม้จะเป็นช่วงเวลาสั้นๆ แต่กลับทำให้ผมตื่นเต้นและอดที่จะกลั้นหายใจไม่ได้ตอนที่พี่เขาพูดว่าขอบคุณเบาๆ และเดินออกไป

ถึงจะดูเหมือนผมได้เจอพี่เขาบ่อยๆ แต่เอาเข้าจริงก็นับครั้งได้น้อยเหลือเกินที่เราเจอกันนานกว่าเสียวินาที

และมีเพียงครั้งเดียวที่เราได้พบกันนานเป็นหน่วยนาที ไม่ใช่หน่วยวินาที เช่นที่ผ่านๆ มา

นั่นก็คือวันนี้

"มีใครนั่งหรือเปล่า...อ้าว น้องคณะเดียวกันนี่"

"...!!"

เวอร์ละ จะดีใจที่พี่เขามานั่งด้วยหรือจะสติแตกที่ใกล้กับพี่เขาเกินไปดีวะเนี่ย

"หวัดดีครับ พี่เพจ"

วันนี้พี่เพจแต่งตัวได้...อืม ดูกระเปียบกว่าปกติเล็กน้อย สงสัยวันนี้อาจจะมิดิวหรืออาจารย์ที่สอนเครื่องแต่งตัวละมั้ง ปกติพี่เพจจะใส่กางเกงยีนกับเสื้อนิสิตแขนสั้น ไม่มีเนกไท ผมเผ้ากระเซิงบ้างตามเวลาที่นอนแล้วหารอดเมล์มามาหา'ลัยไม่ทันจนต้องพึ่งพาพี่วันทั้งมาส่งและจัดทรงผมให้ (วันไหนที่แกเซ็ดผมเสียหล่อ นั่นคือตื่นเช้าหรือไม่ได้นอนเลย 555) แต่วันนี้ใส่เสื้อนิสิตแขนยาว (แม้ตอนนี้จะพับแขนขึ้นแล้วก็ตาม) มีเนกไท (ที่ปลดน้อยหลวมๆ เก็บปลายใส่กระเป๋าคอกเสื้อ) กางเกงนิสิต (ที่เดฟเซะ...กลัวว่า

จะรัดเป้าจนแตก -___-) ส่วนรองเท้าเป็นรองเท้าหนัง แต่ไม่ได้ใส่ถุงเท้า มีอย่างเดียวที่เหมือนทุกวันนี้คือผมกระเซิงเหมือนคนเพิ่งตื่นนอนนั้นล่ะครับ แต่ถ้าถามผมว่าหล่อมัย...

หล่อครับ หล่อกว่าใคร หล่อกว่าเดือนทุกมหา'ลัย ใครว่าไม่หล่อ ผมว่า หล่อ (อวยขั้นสุด)

"นั่งได้ครับ ไม่มีใครนั่ง"

พี่เพจพยักหน้าแล้ววางหนังสือที่เพิ่งไปหยิบมาจากชั้นลงกับโต๊ะ ซึ่งระหว่างที่แอบมองผมก็ทำเป็นเปิดหนังสือในมือเล่นๆ ไปมาไม่ให้พี่เขา จับสังเกตได้ว่าคุณจริงแล้วผมไม่ได้สนใจตัวหนังสือในนั้นสักนิด

"ยังนั่งอยู่ที่นั่นนานปะ"

"ก็..." ผมมองนาฬิกาที่ใส่อยู่ ตอนนั้นเข็มชี้ที่เลขสิบสอง ยังเหลือเวลา อีกเกือบชั่วโมงกว่าผมจะเข้าเรียนคาบบ่ายจึงพยักหน้าให้

"อีกชั่วโมงหนึ่งครับ"

"งั้นพี่ฝากของบนโต๊ะแล้วก็โทรศัพท์กับกระเป๋าสตางค์ไปหาหนังสือ ก่อน"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160621538.html>